

ת"פ 2122/08/13 - מדינת ישראל נגד רומן שפדוב, קונסטנטין צברלינג - נדון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 2122-08-13 מדינת ישראל נ'
שפדוב ואח'
בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

10 יוני 2015

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. רומן שפדוב 2. קונסטנטין צברלינג - נדון

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סיון

ב"כ הנאשם עו"ד וולף

הנאשם - התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בהחזקת מוצרים מפרים לשם מסחר, עבירה על סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר (נוסח חדש), תשל"ב - 1972. הנאשם, כמפורט בהכרעת הדין, זוכה מעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות, ממנה הודיעה המאשימה בשלב מאוחר של ההליך, כי היא חוזרת בה, וכן זוכה מחמת הספק מן האישום השלישי, שייחס לו גם עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות וגם עבירה הנוגעת למוצרים המפרים.

בתמצית, מדובר במי שבחודש מרץ 2010 החזיק ברכבו כמות כוללת של קרוב ל - 386 כדורים להגברת האון, משלושה סוגים שונים, כשכל הכדורים הם מוצרים מפרים, וההחזקה שלהם הייתה למטרת מסחר.

הצדדים עמדו בטיעוניהם על הערכים המוגנים, הציגו מתחמי ענישה, עמדו על מדיניות הענישה. ב"כ המאשימה טען כי

עמוד 1

מתחם הענישה מתחיל מתקופה קצרה של מאסר הניתנת לריצוי בעבודות שירות, בהתאם לפסיקה מוקדמת שניתנה ע"י מותב זה. ב"כ הנאשם מצדו טען כי מתחם הענישה צריך להתחיל ממאסר מותנה, והסתמך בכך על פסיקת ביהמ"ש המחוזי, שנתנה תוקף להסכמות בין הצדדים, בתיק שנידון בפני מותב זה.

דומה שלא צריך להכביר מילים אודות הערכים המוגנים הנפגעים כתוצאה מן המעשים. החזקה של מוצרים מפרים, מכל סוג, לשם מסחר, פוגעת בזכויות הקנייניות של בעלי המוצרים, בסחר החוקי באותו תחום ובתדמיתה של מדינת ישראל כמדינה אוכפת חוק. מקום שמדובר במוצרים מפרים, שהם תרופות, הרי שפוטנציאל הפגיעה בשלום הציבור ובבריאותו, אף הוא נמנה על הערכים המוגנים הנפגעים.

לעניין מדיניות הענישה, בפסקי הדין בהם נדרשתי לקביעת מתחמי ענישה בנסיבות דומות, קבעתי מתחם ענישה הנע מתקופת מאסר קצרה, הניתנת לריצוי בעבודות שירות, ועד 10 חודשי מאסר. ציינתי באותם פסקי דין, כי מקום שמיוחסת עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות, או שמדובר במספר אירועים שונים, הרי שמטבע הדברים מתחם הענישה הוא מחמיר יותר, אם כי במקרים שהובאו להכרעתי, תחתיתו כללה תקופה מאסר הניתנת לריצוי בעבודות שירות.

בע"פ 28718-11-14 **זנזורי נ' מדינת ישראל**, קבע ביהמ"ש המחוזי, כי במסגרת הענישה ייערך איזון שונה באשר לרכיבי הענישה, הקנס והמאסר המותנה יוגדלו, והמאסר בדרך של עבודות שירות יבוטל. הצדדים נתנו הסכמה לקביעות האמורות. למקרא פרוטוקול הדין ולמשמע טיעוני ב"כ המאשימה, דומה שיש ממש בטענתו כי מדובר היה במתן גושפנקה להסכמה בין הצדדים, במעין הסדר דיוני, ושאינו לכך השלכה ישירה על מתחם הענישה שנקבע על-ידי, כערכאה המבררת. עם זאת, היות שהדברים אינם עולים במפורש מתוך פסק הדין, ולמען הזהירות, ולא בלי התלבטות, ובשל הדימיון בין התיק הנוכחי לבין עניינו של זנזורי, שנזכר לעיל, אני נכונה לקבל, ולו לצורך הליך זה, את עמדת הסנגור, לפיה במשתמע קבע ביהמ"ש המחוזי כי תחתיתו של המתחם היא ענישה צופה פני עתיד.

בהתאמה, בנסיבות העניין, ולאחר שלקחתי בחשבון את העובדה שכמות הכדורים היא גדולה, הכדורים הם משלושה סוגים ופוטנציאל הנזק בהם הוא משמעותי, כאמור, ויש בו אף כדי להגיע לסיכון בריאותי, ולאחר שהתחשבתי בכך שההרשעה היא בהחזקה בלבד ולא במכירה ומסירה, הגעתי למסקנה כי מתחם הענישה נע ממאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר.

לעניין מתחם הקנס, מדובר במעשים הנעשים מטעמים של כדאיות כלכלית ומצדיקים ענישה שתעקר כדאיות זו. עם זאת, בבוא ביהמ"ש לקבוע את מתחם הקנס, הוא נדרש להתייחס גם לשיקולי היכולת של הנאשם, ולאור המסמכים שהוצגו בפניי, הטיעונים שנשמעו והעובדה שהנאשם מסכים לחילוט רכבו, התפוס בידי המדינה, אני סבורה כי מתחם הקנס נע בין 1,000 ₪ לבין 7,000 ₪.

לעניין הנסיבות הקונקרטיות, אני לוקחת בחשבון את העובדה שהנאשם זוכה מאישום שלם מחמת הספק, וכן זוכה מעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות. הנאשם ניהל את ההליך, ומקובלת עליו טענת הסנגור כי במקטעים רבים התמקד ניהול ההליך בטענות משפטיות. עם זאת, כפי שצוין בהכרעת הדין, גרסת הנאשם ביחס לאישום הראשון, לא עוררה את

אמוני ודחיתי אותה. הנאשם היום בחר לקחת אחריות על העבירה בה הורשע, ולכך יש משמעות, גם אם לקחת האחריות היא בשלב מאוחר זה של ההליך. אני לוקחת בחשבון גם את העובדה שלנאשם אין עבר פלילי רלוונטי, ויש לו עבר נקודתי בנושא שאין לו כל זיקה להליך שלפניי, והוא ישן באופן יחסי. אני לוקחת בחשבון את כל הטיעונים שהוצגו לעניין הנסיבות האישיות והכלכליות של הנאשם, לרבות האסמכתאות שהוצגו. כמו כן, יש משמעות של ממש לעובדה שכתב האישום הכולל את האישום הראשון, שלא הייתה בו שום מורכבות, ואירע בחודש מרץ 2010, הוגש בחודש אוגוסט 2013, והטעמים שהוצגו בפניי לכך לא הניחו את דעתי, ולא הצדיקו פרק זמן ארוך כל כך. יצוין, כי בשנים שחלפו לא נפתחו בעניינו של הנאשם תיקים נוספים, ויש לקוות כי מדובר במעידה נקודתית, חד פעמית, שהנאשם הביע עליה חרטה, למד את הלקח ולא יחזור עליה.

סיכומים של כל הדברים מוביל אותי למסקנה, כי יש מקום להסתפק בעניינו של הנאשם בענישה צופה פני עתיד משמעותית לצד קנס מתון והתחייבות משמעותית להימנע מעבירה.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך 7 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות על פקודת סימני מסחר וחוק זכויות יוצרים.
2. קנס בסך 1,750 ₪, או 4 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.7.2015 לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.**
3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירה בה הורשע. לא יחתום הנאשם, ייאסר לתקופה של 50 ימים.
4. לבקשת המאשימה, ובהסכמת המאשימה, מחולט רכבו של הנאשם, התפוס בידי המאשימה ונושא מספר רישוי **50-794-17**, רכב מדגם רובר.
5. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ג סיוון תשע"ה, 10/06/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 3

